

Canvi climàtic? Guerra contra el clima

written by Xavier Garcia Pujades | 1 de juny de 2023

Conten que Salvador Espriu, el 1959, davant del mar de Dènia, va exclamar: “Hi ha una mala bava còsmica...”. I deu ser veritat: paraula de poeta. Si llavors, la “mala bava” ja era “còsmica”, ara com l’hem de definir?

Sense necessitat de retrocedir a Adam i Eva, la “mala bava” es complica i s’amplia a partir de la Segona Guerra Mundial, quan la ciència dels blocs guanyadors (EUA i URSS) s’aplica a una tecnologia dominada pels sectors militars, industrials i financers, amb àmplies repercussions socials: de l’energia a l’agricultura, de les grans ciutats als transports i, en fi, de l’explotació de la naturalesa a les comunicacions, comptant-hi la militarització de l’espai i la uniformització cultural i psicològica dels valors humans locals més diversos.

L’ampli procés d’expropiació –per part dels estats i dels grans grups monopolistes– de la petita propietat privada i de l’apropiació dels seus recursos (agraris, tallers industrials i comerços familiars), juntament amb la conseqüència de l’emigració rural i, després, de la immigració general (producte de guerres i del mateix tracte espoliador al Tercer Món), fan de les capitals monstres urbans, el lloc ideal previst pels dilapidadors de la riquesa natural del món: dels arbres a l’aigua, de l’aire a la terra, del foc que escalfa a l’incendi que devasta encara més, de la persona arrelada a una humanitat malalta i, en fi, del remei barat que cura (i no interessa que sigui barat ni que curi) als conglomerats químics que perpetuen les tensions a la terra i la gent.

Però es veu que no n’hi havia prou de tensar la corda fins aquí. Durant els anys setanta i vuitanta del segle XX –consolidant el globalisme neoliberal–, es posa en marxa

l'anomenat Nou Ordre Mundial, que culmina en el desordre actual, on el saqueig dels recursos naturals (i humans, amb les migracions massives) ja és també global –i despietat–, com hem comprovat en el que va de segle XXI.

Durant aquestes dues dècades, els sistemes generals (amb tanta repercussió en els locals) d'extorsió, secretisme, alteració de la realitat i engany, s'han elevat a un grau que semblava inimaginable, però que anem sabent que és real, a pesar de la trama d'ocultació dels poders fent veure a les societats que, per exemple, el "canvi climàtic" és culpa seva, prescindint de les moltes causes que han ocasionat el daltabaix present.

Això porta a poder dir que la realitat biològica, atmosfèrica, radioelèctrica i humana està profundament alterada, que l'alteració no és casual i que, el fet de pensar-ho així, no correspon a que qui ho pensa sigui addicte a la malaltia de veure conspiracions a tot arreu. Perquè, el que ja sembla ben cert –després, tirant curt, de més de dos segles de mal desenvolupament econòmic–, és que el motllo de l'anomenat "progrés humà" no té res a veure amb el que entenem per vida.

Primer ens van adoctrinar amb el "desenvolupament sostenible", després, els anys 90, ens van advertir del "canvi climàtic" que arribava, però silenciament fets que la gent comença a saber, com l'ús de la geoenginyeria per a modificar el clima –com la dispersió per part de l'aviació d'aerosols que contamina la terra i afecten la salut, que ja es féu servir al Vietnam– i que té com a conseqüència la capacitat de desencadenar tota mena de desordres climàtics: grans inundacions o descàrregues elèctriques per desfer núvols i provocar sequeres.

En paral·lel a la infusió de digitalització i d'Intel·ligència Artificial, comencem a trobar a faltar el bàsic, l'aigua, per exemple, que ja cotitza en borsa pel seu "dret d'ús" i que, com l'energia i la terra, està sent acaparada per grans fons especulatiu, els mateixos que compren enormes finques

urbanes, desnonant la gent, o agràries, massificant les renovables, com a Lleida, l'Ebre o l'Aragó.

De la mateixa manera, havent-se deteriorat els règims pluviomètrics habituals de cada estació –en bona part, encara que no es reconegui, degut a les partícules metàl·liques que dispersa l'aviació–, les hidroelèctriques que gestionen els pantans no semblen poder justificar –tot i dir que la causa és que no plou– la disminució radical d'aigua embassada, d'un any cap aquí, si no és pel buidat que n'han fet aprofitant-se de l'elevat preu de venda del gas. Així, també amb els incendis, s'acaba d'arruïnar la pagesia. El 2022, a Astúries ho tenien clar: “No arde, la queman”. Tots a comprar al Marroc.